

KÁMOR

Győrffy Bernátnak

Visz a láb Hegyes-tető felé. Szűkek a napok a Börzsöny magas rétjein, épp felkel, s lassan már nyugszik is a nap. Eltelik az állatok szeme kétségbeeséssel, messze tőlünk hiszik magukat, de nincsenek egyedül, közelükben élünk, lábam most is nyomukba lép. Nem terheli őket a föld, *fenn* maradnak, elfekszenek, hol életen át jártak, de mi, akik halálunkig rejtőzködünk, beássuk a fáradt testet is, mert elfedni vágyjuk, elfeledni, ami benne összevegyülhet. Mi marad mégis? Néztél már fára gyengéden, kérdezte nagyapám. Assisire gondolok, Giotto-ra, aki feledte a perspektívát, hogy minden egy szinten legyen, ahogy itt is az erdőn, együtt látni a fák közt a hegyet s a völgyi életet, a házakban emberek élnek, harangszó sodródik, valaki megáll a kertben és nem mozdul, étel gőzölög az asztalon, s elszáll a füst a kaldera felett.

Fagyott fűvön visz a láb egyre feljebb, javítani az életen, de a hiba is erős élet, pillanatok üde botlása. Illik az arc a fákhoz, itt ébredhetni s álmodhatni egyszerre, minden az állandó és mulékony anyag diadala, kő, föld, lábnyom, az ösvények útvesztői, mégis a tapasztalat mást mond, van itt más is, valami nálunk nagyobb. Az ég arcára gondolok, a szélbe temetettek porára, az elhurcolt más nyelvűek jajszavára, akik a nekik idegenbe hoztak hazát, s egy fiúra, mikor apjának ezt mondja: *mindig a világűrben vagyunk*. Pendül egy húr, az a csak néha hallott idegen dallam. A vágyakozás az örömből jön, ismeri vágya tárgyát, de örülsz te az úrnek? Lefeküdni volna jó a fűre, figyelni, ami jön, ha már nemfázol többé.

A láb csak tapodni akar, figyelmem szétszórt, célt téveszt,
tengerre emlékszik, partokra, hol jártam, egy nőre, kiégő
gyertyával ül a kifutni kész hajó mellett, fohászcodik, hogy
a víz visszaadja férjét. Lábam hasadékba téved. Nem baj,
közelebb jutunk mégis. Hogy mihez? Honnan is tudhatnám.
Imát ha mondanék, talán múlna a migrén, mi a fák alá vitt.
Nem kell semmi, ami uralható, de mi legyen a nyelvvel,
ha ő uralja, amire gondolk.

A hideg égen a vörös szűz küllőkön fordul, magamra hagy,
más testek fölé hanyatlík szenvtelen. Nem szükséges
megvigasztalódní. Visz a lábtovább Hegyes-tető felé,
de én a messzi Kámorra mennék –

